

videre, at Love paa samme Dag kunne træde i Kraft hele Riget over; desuden ville Sogneraadene paa en let og beqvem Maade komme i Besiddelse af hele det Materiale, som er saa vigtigt for dem under Udførelsen af deres Gjerning; hidtil ere som bekjendt Lovene kun stykvis blevene dem tilsendte. Men paa den anden Side kan man heller ikke være blind for, at Udgivelsen af en saadan Lov- og Ministerialtidsende vil være forbunden med ikke saa saa Udgifter, og det er disse Udgifter, som vi maae søge at indskrænke saa meget som muligt. Først har jeg tænkt mig en saadan Indskrænkning derved, at Ordet Dyrighed i § 7 gives en nærmere Begrændsning. Det er af en høitærværdig Taler i det andet Thing sagt, at til Dyrighed maatte absolut høre Biskopper og Provster, og endelig meente han i Grunden, at Præster ogsaa maatte høre til samme Kategori, da de ikke alene ere i Kirkens, men ogsaa i Statens Tjeneste. Saa vidt jeg erindrer, benægtede den høitagtede Justitsminister rigtignok det Sidste; men da man seer, at der er Medlemmer i det andet Thing, som have denne Opfattelse, og der maaskee ikke er saa Faa her i dette Thing, som dele den, saa er det ikke af Veien at begrænse Dyrighed, ved at der stilles Endringsforslag om, at herfra undtages dog de Geistlige; thi jeg kan ikke engang indrømme, at Biskopper og Provster skulde have nogen særlig Fordeel af at faae tilsendt alle disse Love; derimod antager jeg, at det maa gaae som hidtil, at de Lovforslag, som vedrøre de kirkelige Sager, blive dem tilsendte, hvilket jeg efter min Opfattelse maa antage at være nok. Det vil heller slet ikke være forbundet med saa liden Udgift, om vi skulde sende f. Ex. et Tusind Exemplarer omkring i Landet; tilmed vilde det være meget tidsspildende, om Saadant skulde skee; thi da som bekjendt Alt her i Landet skal gaae som efter en bestemt Snor, saa maatte Exemplarerne først tilsendes Biskopperne, derpaa sendes til Provsterne og saa til Præsterne, og dette kunde give Anledning baade til Tidsspilde og maaskee ogsaa til Pengetab m. m. Tilmed kan jeg slet ikke troe, at det er i Præsternes Interesse at faae hele denne Lovsamling; naar de, som sagt, faae Alt, hvad der

vedrører kirkelige Sager, maa det være nok. Det Andet vil tværtimod give Anledning til meget Bryderi. Sæt for Exempel, at en Præst er mindre accurat med sine Sager, og at eet eller flere Numere af Tidsenden bortkomme; det er imidlertid nu en Forpligtelse for ham, at han skal gemme den i Archivet; nu kommer Eftermanden, som er en stridbar Mand, og saa vil det let kunne give Anledning til en heel Deel Ubehageligheder for Vedkommende. Derfor maa jeg stemme for, at Ordet „Dyrighed“ maa nærmere begrændses ved en saadan Endring: „herfra undtages dog Geistligheden“. Endvidere mener jeg, at Loven burde have et videre Omfang, saaledes at i Ministerialtidsenden ikke alene optages det, der findes nævnt i § 5, men ogsaa alle offentlige og retslige Besjendtgjørelser, der hidtil ere blevene optagne saavel i den „Berlingske Tidende“ for Betaling som i de respective Stiftstidender, og derved kunde ogsaa indvindes Penge. Tillige kunde, som det ogsaa er blevet nævnt i det andet Thing, denne Tidende godt komme til at udgaae hver Dag, saaledes at Ministeriet kom til at staae i nærmere og hensigtsmæssigere Rapport til vedkommende Embædsmand. Endvidere kunde det ogsaa naaes, at hvad der skulde besjendtgjøres, kunde blive læst i en større Kreds; thi det er meget lidt Tilfældet, at Stiftstidsenden ikke bliver læst af de Paagjældende. Lad os f. Ex. tage Veile Amt, hvad ogsaa er blevet nævnt i det andet Thing. I Veile Omegn læses Ribe Stiftstidsende meget lidt, og dog see vi i den nye Lov om Begunstigelse for Foreninger med Hensyn til Stempelafgift, at ogsaa deres Regnskaber skulde optages i vedkommende Stiftstidsende, og de Foreninger, der eksistere i Veile Amt, skulde altsaa lade deres Regnskaber indføre i Ribe Stiftstidsende; idet det nu for saadanne Foreninger kan være ikke saa liden Uleilighed at opgjøre deres Regnskaber, er det altid en stor Ubehagelighed for dem at vide, at disse maaskee slet ikke blive læste af Noget af dem, for hvem de have Interesse. Nu vil man vel sagtens sige, at det er en Forurettelse mod vedkommende Stiftstidsende, imod Privilegiehaverne. Dertil siger jeg: det er maaskee ogsaa Tilfældet — jeg er ikke nok inde dert